

autor: Lišková Sára

ŘÍČNÍ PŘÍBĚH Z PLÁTKŮ RŮŽE

V každé zemi existuje nějaký příběh, legenda, který se stává symbolem dané kultury. Příběh, který spojuje obyvatele země dohromady. Legenda, kterou vám dnes budu vyprávět pochází z daleké říše Juvillégie. Říše, kde lidé chodí od pradávna poslouchat bájně příběhy k posvátným řekám. A ač je tento příběh prastarý, stále jej toky řek vypraví.

„Aleo, myslíš, že stále tam někde žijí lidé, jichž se náš národ po tisíciletí obává, lidé, které jsme hubili a vraždili? Lidé ptáka? “ zeptal jsem se své sestry Alei, když jsme se v den její svatby procházeli po louce a čekali, až započne obřad.

Alea se zasmála: „Bojíš se, Filipe, zazpívat ptačí píseň? “

„Ne, ale... Chtěl bych se s někým takovým setkat. Poznat ho, pochopit... “

„Přestaň snít! “ napomenula mě sestra. „ Pojď, raději bychom měli vyrazit. Přece nenechám Viktorii čekat.”

S Aleou jsme celou cestu zpět na hrad mlčeli. Jen na nádvoří, kde se naše cesty měly rozdělit, jsem svoji sestru pevně obejmul a popřál jí hodně štěstí. Když Alea zmizela v útrokách hradu, vyrazil jsem spěšným krokem ke kamennému kruhu, kde si měla říct moje sestra s Viktorií své ano. Postavil jsem se na předem určené místo, kde jsem měl zazpívat posvátnou ptačí píseň. Rozezněly se svatební píšťaly, Viktorie oblečená v rudých šatech se postavila pod svatební oblouk a po cestě vysypané rudými růžemi přicházela Alea. Nadechl jsem se a započal svůj zpěv.

Zazpíval jsem první sloku, když se najednou zvedl vítr. Do očí mi nalétal prach. Slyšel jsem výkřiky lidí, ale přes prach jsem neviděl, co se děje. Jen stěží jsem zpozoroval tvář krásné dívky s fialovými očima. Pak mi celým tělem projela obrovská bolest a já jsem omdlel.

„Kdo jsi? “ ozvalo se u mé hlavy. Zamrkal jsem a setkal se s krásnými fialovými očima. Tak fialovými, až se mi zatočila hlava.

„A kdo jsi ty? zeptal jsem se.

„Karen. “

„Filip. “

Pak už ta záhadná dívka nic neříkala. Znovu jsem na ni pohlédl. Měla mramorově bílou pleť s ostrými rysy. Její tvář byla stejně jako ruce ošlehaná od větru. Dlouhé rezaté vlasy k pasu jí zvýrazňovaly fialové oči, které vypadaly, jako by viděli celý širý svět.

„Ty jsi člověk? “ zeptala se a tím mě vyrušila z mých myšlenek.

Ta otázka mě zarazila: „ Ano. ty snad ne? “

„Ne,“ odpověděla stroze.

„A kdo tedy?”

A ona se poprvé usmála: „Nejsem člověk, ani zvíře, snad něco mezi tím. Tví lidé nás nazývají démony, dětmi samotného ďábla. Dlouhá léta nás hubili, až jsem nakonec zbyla jen já.“

„Lžeš. Lidé ptáka nevypadají takto. V knihách byli znázorněni se rty zmazanými od krve, se zuřivostí v očích. A měli křídla. Naháněli strach, ale tebe se není důvod bát.“ Dívka se jen usklíbla a zavřela oči. Její tělo sebou zaškubalo a z jejího hrudníku začaly vycházet fialové plameny. Na jejích zádech se objevila křídla. Tak krásná, že jsem zatoužil si je pohladit.

„Je mnoho důvodů, proč se mě bát,“ řekla a vznesla se k nebesům.

Zmizela mezi mraky a než jsem se stihl vzpamatovat, zase se jako šipka snesla k zemi. Její ruce se po mně nebezpečně natáhly. Dívka však sama sebe nasměrovala na ostrou skálu. Z úst se jí vydral výkřik. Narazila do skály a skutálela se k mým nohám. Křídla jí zmizela, z úst jí kapala krev. Byla v bezvědomí.

Chvíli jsem tam stál beze slova, v hlavě mi běžely poslední minuty. Pak jsem znovu pohlédl na Karen. Věděl jsem, že ji tam nemohu nechat ležet, ale nevěděl jsem, kde jsem. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Stál jsem na pláži, podle všeho také na ostrově. Kolem mě byly jen skály. Nakonec jsem Karen zvedl a vydal se s ní k nejbližšímu skalnímu útvaru. Po jeho obvodu vedla cesta, po které jsem se vydal. Došel jsem k velikému hnízdu, do kterého jsem dívku uložil. Ošetřil jsem jí rány a vyčerpáním usnul, hned vedle ní.

Dalšího dne mě vzbudilo slunce, které se líně procházelo po mé tváři. Protáhl jsem se a posadil. Rozhlédl jsem se po hnízdě, ale Karen jsem nikde neviděl. Vylezl jsem proto z hnízda a vydal jsem se na prohlídku ostrova. Byl nádherný. Předešlý den jsem si myslel, že jej tvoří jen několik skal a jinak že je pustý. Tentokrát jsem však viděl nádherné květiny pestrých barev i vůní, které kvetly po celém ostrově.

Šel jsem podél řeky, která se klikatila po celém ostrově. Slyšel jsem její melodický hlas, třštící se o skály, který mi vyprávěl příběhy o lidech Karenina druhu. Stále jsem pokračoval v chůzi, až se mé nohy zastavily u průzračného jezera. Pohlédl jsem do něj a setkal se se svým odrazem. Pohlédl jsem do tváře chlapci, s vystrašeným výrazem ve tváři. Chlapci, jenž se setkal s dívkou, se kterou se tak dlouho přál setkat. A tenkrát jsem si slíbil, že z ostrova neodejdu.

Zvedl jsem hlavu a uslyšel jsem šustění křídel. Mezi mraky se objevila dívka s křídly. Rychlostí, kterou by předehnala vítr se vrhla do vody. Prořízla hladinu jezera a s radostným výkřikem se vynořila. Moje oči se setkaly s jejími a ona se na mě usmála. Pokynula mi rukou, abych se k ní připojil a tak jsem se rozeběhl a ze skal se vrhl do vody.

Připlaval jsem k ní a ona se na mě znovu usmála.

„Jsi jiný než ostatní lidé. Na rozdíl od jiných jsi mě ošetřil a postaral se o mě. Ostatní lidé by mé slabosti využili a zabili by mě. Děkuji ti.“

Oplatil jsem jí úsměv: „Nepřijdeš mi nebezpečná,“ řekl jsem.

„Jsem něco jako vegetariánka. Nejím lidské maso, nikdy jsem ho neochutnala, i když včera to mohla být premiéra.“

„Mohl bych tě o něco požádat?“ odhodlal jsem se jí zeptat.

Pouze přikývla.

„Mohl bych tu s tebou na ostrově zůstat?“

„Ne! Včera jsem tě málem zabila, mohla bych tě zabít příště!“ řekla ostře.

Jen jsem se na ni smutně pohlédl: „Aspoň to zkusme...“

Mlčky na mě hleděla, ale pak její pohled změkkl a ona přikývla. A právě toto přikývnutí odstartovalo řadu kouzelných dobrodružství...

„Karen! Karen!” volal jsem na svoji ptačí kamarádku, která mě na svém ostrově nechala žít dlouhé tři roky.

„Ano, Filipe?” zeptala se, když přistála za mými zády.

„Vem mě s sebou mezi mraky, prosím...” Vyslovil jsem svoje dlouholeté přání. Ona se jen usmála. Natáhla ke mně ruce a já jsem je pevně chytil. Na Kareniných zádech se objevila křídla. Ona jimi mocně máchla a já jsem se poprvé vznesl do nebes. Vítr mi bičoval tvář a cuchal vlasy, ale já se musel šťastně usmívat. Konečně jsem viděl svět, tak jako ho viděla moje ptačí kamarádka.

Letěli jsme dlouho a Karen mi ukazovala všechny krásy ostrova.

„Teď ti ukážu to nejlepší,” řekla potutelně a nasadila rychlost, kterou musí létat snad už jen komety. Prolétávali jsme mraky a já se musel smát. Bylo to tak krásné! Najednou jsme se objevili nad jezerem a já jsem přesně věděl, co přijde. Vrhli jsme se střemhlav dolů a prořízli vodní hladinu. S výsknutím jsem se prodral nad hladinu. A Karen hned za mnou.

„Děkuju,” vykřikl jsem a usmíval se jako blázen. Konečně jsem poznal a snad i pochopil, jaké to je být částečně ptákem.

„Karen, musím ti něco říci,” řekl jsem, když jsem popadl dech.

„Ano, Filipe?”

„Víš, lidé nejsou stejní, jak by se mohlo na první pohled zdát. Chodí jinými směry. A víš, jak je to s ptáky?”

„Jak?” zeptala se zvědavě.

„Stejně. Každý pták je jiný a ty jsi toho důkazem. Důkazem toho, že ptáci létají různými směry...”

Večer jsme se vydali k řece. Chtěl jsem vykonat jeden rituál a Karen chtěla být při tom. Když jsme se zastavili na našem oblíbeném místě, posadili jsme se a já utrhł růži, která rostla kousek od nás. Opatrně jsem otrhal plátek po plátku a pak všechny hodil do vody. Karen se na mě podívala nechápavým pohledem: „Jaký to má význam, házet růži do vody?”

„Ty plátky růže, představují moje vzpomínky. Můj lid věří, že pokud hodíš právě plátky růží do posvátné řeky, zapamatuje si příběh, který je tvému srdci nejbližší a bude jej vyprávět do konce věků.”

Kaen se na mě usmála a položila si hlavu na moje rameno. Společně jsme pak pozorovali, jak plátky růže mizí v dáli a řeka přijímá náš příběh.

Tak a právě jsem vám pověděl legendu, která pochází ze země Juvillégie. Legendu, která vypráví o mně, chlapci, který měl ve svém životě neuvěřitelné štěstí. A o dívce, která mu splnila všechna jeho přání. O dívce s křídly.

„Dědo, co to děláš u té řeky?” zaslechnu za sebou dětský hlas. Otočím se a setkám se s fialovými očima.

„Poslouchám.”

„A koho?” zeptá se dívenka zmateně.

„Řeku. A to, jak krásně vypráví.”

„A co vypráví?“

„Příběh o dívce s křídly, která dala obyčejnému chlapci obrovský dar.“

„A jaký?“

„Vzala ho s sebou do nebes...“